

Capitolul 1 Prima mea casă

Primul loc de care-mi amintesc este pajiștea verde și răcoroasă pe care o împărțeam cu mama. În mijlocul ei creșteau brazi, iar printre ei curgea un râu argintiu și cristalin, străjuit de un mal abrupt.

Fiind mic, stăteam foarte aproape de mama, iar noaptea dormeam lângă ea. Când am crescut destul cât să mă pot hrăni cu iarbă, mama s-a întors la lucru în timpul zilei și venea la mine doar seara. Nu mă deranja prea mult, pentru că aveam alți șase mânji cu care să mă joc și ne distram de minune alergând pe pajiște cât era ziua de lungă. Uneori, joaca devenea cam violentă, fiindcă ne mușcam și ne loveam cu picioarele.

Într-o zi, după o astfel de joacă destul de zbu-ciumată, cu mai multe mușcături și lovituri de picioare decât în alte dăți, mama mă chemă la ea:

– Vreau să-ți amintești ce-ți spun acum, zise ea. Ești bine-crescut și ai o educație aleasă. Mânjii cu care te joci tu sunt mânji de povară și, chiar dacă sunt iscusiți în ceea ce fac, nu vreau să muști și să lovești ca ei. Trebuie să fii blând și bun, să muncești cu sârg, să-ți ridici picioarele frumos la trap și nicio-dată să nu muști ori să lovești, nici măcar în joacă.

Tot atunci îmi povesti despre bunicul meu, care câștigase de două ori Cupa în cursa de la Newmarket, și despre bunica mea, care fusese o iapă cu o fire blândă.

Chapter 1 My Early Home

The first place I can remember was the cool green meadow I shared with my mother. Fir trees grew at the top of the field and a clear silvery stream, overhung by a steep bank, ran along the bottom.

While I was young I stayed close to my mother and at night I lay down beside her. When I was old enough to eat grass my mother went back to work in the daytime and came back only in the evening. I did not mind very much because I had six other colts to play with and we had great fun galloping round and round the field. Sometimes the play got rather rough; there was plenty of biting and kicking.

One day after a rather noisy play when there had been more kicking and biting than usual, mother called me to her.

“I want you to remember what I say,” she said. “You have been well bred and well born. The colts you play with are cart-horse colts and although they are very good colts I don’t want you to bite and kick like they do. You must be gentle and good, work with a will, lift your feet up well when you trot, and never bite or kick even in play.”

She also went on to tell me about my grandfather, who had won the Cup two years at Newmarket races, and what a good-tempered horse my grandmother had been.

N-am uitat niciodată sfaturile mamei, pentru că era o iapă bătrână și înțeleaptă, iar stăpânul își punea mare nădejde în ea. El venea pe câmp, ținând în mână un morcov sau o bucată de pâine, și, cum numele mamei mele era Ducesa, îi spunea:

– Ei bine, bătrânica mea, ce face micuțul tău Negruț?

Îmi zicea așa pentru că eram negru ca tăciunele.

Viața la ferma stăpânului era, într-adevăr, foarte plăcută.

Pe când încă eram mânz, se întâmplă ceva ce n-am putut da niciodată uitării. În timp ce eu și ceilalți mânji pășteam într-o parte mai joasă a câmpului, auzirăm niște sunete care aduceau cu urletul câinilor. Cel mai mare dintre noi spuse că erau câini de vânătoare.

– Se pare că au dat peste un iepure sălbatic, zise mama.

Îndată, câinii străbătură în goană lanul proaspăt de grâu din apropierea noastră, hăituindu-l. Nu lătrau ca toți câinii, ci urlau „Hauuu, hauuu, hauu!”. În urma lor, veneau în galop câțiva bărbați. Iepuroaica apără în fața noastră, apucând-o către fermă, dar câinii trecură pârâul, lipăind prin apă, și o încolțiră pe mal, lăsând-o fără scăpare. Înainte s-o ucidă, un domn împrăștie câinii și o ridică. Toată lumea părea încântată.

Cât despre mine, eram atât de șocat încât trecu ceva timp până să observ ce se întâmplase pe malul pârâului. Doi cai căzuseră: unul se zbătea în apă, iar celălalt gemea pe câmp.

I have never forgotten my mother's advice, for she was a wise old horse, and our master thought a lot of her. He would come in the field with a carrot or a piece of bread for us and, although my mother's name was Duchess, he would call, "Well, old Pet, and how is your little Darkie?" I was a dull black so he called me Darkie.

Life on our master's farm was very pleasant indeed.

I was quite young when something happened which I have never forgotten. The colts and I were feeding at the lower part of the field when we heard what sounded like the cry of dogs. The oldest colt told us it was the hounds.

"It sounds as if they have found the hare," said my mother.

Soon the dogs were chasing through the field of young wheat next to ours. They did not bark like other dogs but kept up a "Yo! Yo, o, o! Yo, o, o!" A number of men on horseback were galloping after them. The hare appeared in our field making for the farmhouse but the dogs were bursting over the bank, leaping the stream and were upon her before she could escape. Before they could kill her one of the gentlemen drove them off and held her up. Everyone seemed pleased.

As for me, I was so shocked that it was a while before I noticed what was happening at the stream. Two horses had fallen; one was struggling in the stream, and the other was groaning on the grass.

Un călăreț se cățăra pe malul abrupt. Celălalt stătea întins, nemișcat.

– Are gâtul rupt, spuse mama.

Eu și ceilalți mânji ne gândirăm că și-o meritase și spuserăm asta cu voce tare, dar mama nu ne împărtăși părerea.

– Nu trebuie să spui așa ceva. Sunt o iapă bătrână și am văzut multe la viața mea. Nu știu de ce oamenii își fac singuri rău și rănesc și cai buni, doar pentru a vâna un iepure sau o vulpe pe care le-ar putea obține mai ușor pe alte căi. Dar suntem doar niște cai; cine suntem noi să-i judecăm?

Stăpânul porunci ca tânărul călăreț rănit să fie dus la fermă. Am aflat mai târziu că era George Gordon, fiul cel mai mare al moșierului. Calul negru, pe care-l călărise, își rupsese piciorul și sfârși prin a fi împușcat.

Mama se necăji tare. Îl cunoștea de ani buni; ne spuse că numele lui fusese Rob Roy și că fusese un cal foarte bun și blând. De atunci, mama nu s-a mai dus niciodată în partea aceea a câmpului.

Câteva zile mai târziu, din cauza rănilor căpătate, a murit și fiul moșierului Gordon. Părea a fi o mare risipă de vieți pentru un singur iepuraș.

Când mă făcui mai mărișor, pielea îmi deveni fină, neagră și lucioasă. Aveam o stea albă în frunte și un picior alb.

One rider was climbing out of the stream. The other lay quite still.

“His neck is broken,” said my mother. The colts and I thought it served him right and said so, but Mother did not agree.

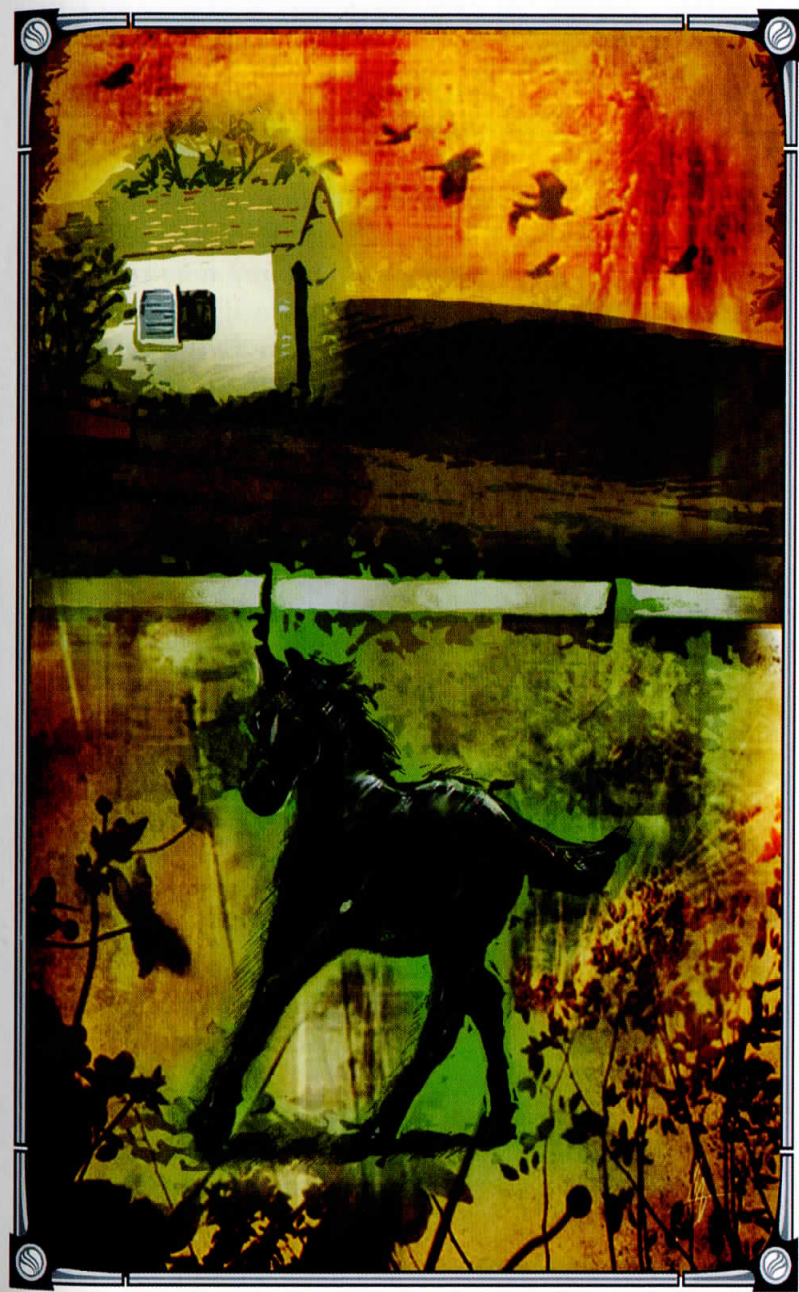
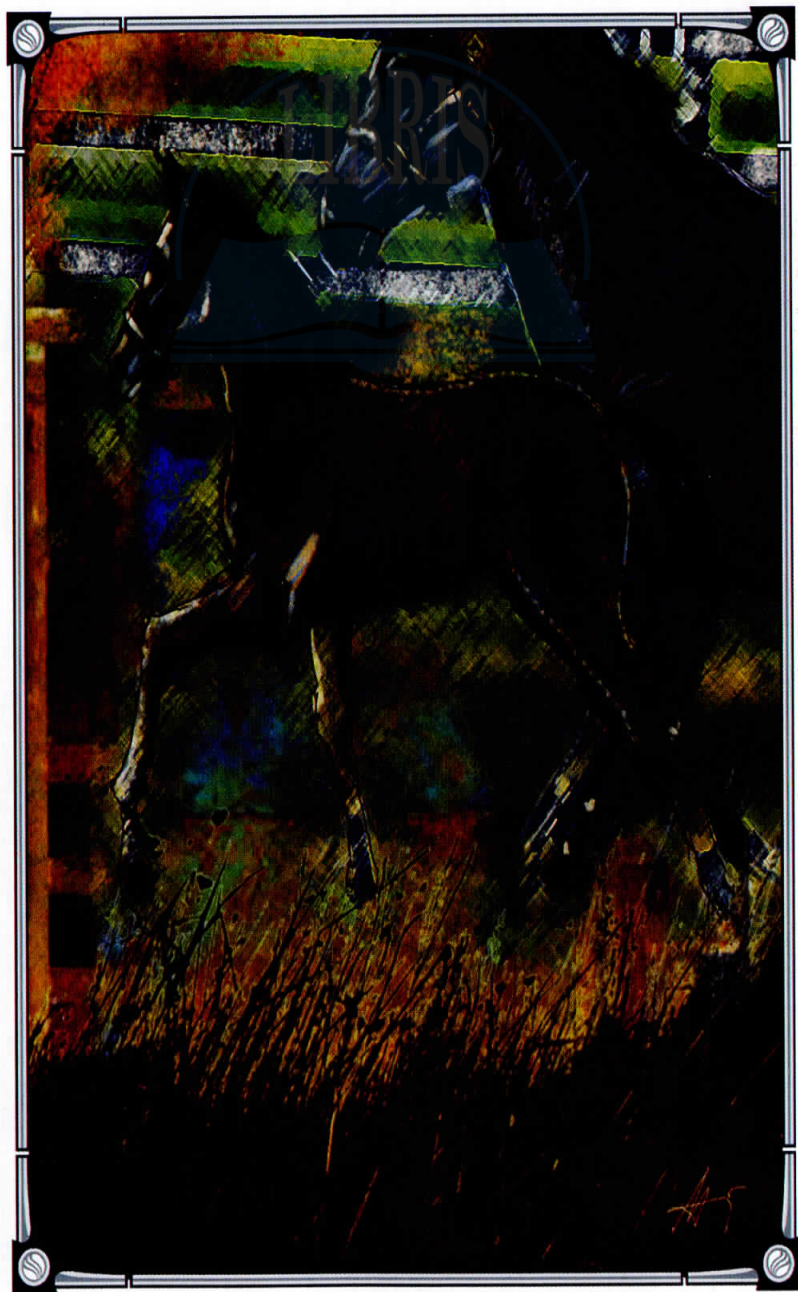
“You must not say that. I am an old horse and have seen many things. Why men hurt themselves and spoil a good horse all for a hare or fox they could get more easily some other way, I don’t know, but we are only horses and who are we to judge?”

Our master ordered the young rider to be taken to the farmhouse. We learned later that the young man was George Gordon, the Squire’s eldest son. The black horse he had been riding was found to have a broken leg and had to be shot.

My mother was very upset. She had known that horse for years and said his name was Rob Roy, a good, kind horse. She never went to that part of the field again.

A few days later Squire Gordon’s son died of his injuries. It seemed a sad waste of life for one little hare.

As I grew older my coat became fine and soft and was black and glossy. I had a white star on my forehead and one white foot.

Capitolul 2 Cum am fost dresat

Când am împlinit patru ani, moșierul Gordon a venit să mă vadă. A spus că-i plac și că vrea să mă cumpere. L-a rugat pe stăpânul meu să mă dreseze. A dresa înseamnă a obișnui un cal să meargă înșeuat, cu zăbală și să poarte pe cineva în spate.

El trebuie, de asemenea, să învețe să poarte un ham, un frâu, să stea potolit cât i se pune harnașamentul, după care să fie înhămat la o căruță ori la o trăsură. Trebuie să meargă iute ori încet, după voia călărețului. Nu trebuie să se sperie de ceea ce vede și nici să intre în conversație cu alți cai în timp ce merge. De mușcături sau de lovituri cu piciorul nici nu poate fi vorba. Nu trebuie să aibă dorințe proprii, ci trebuie să facă mereu ce spune stăpânul, chiar dacă este obosit sau înfometat. De aceea, vedeți voi, dresura este foarte importantă.

Cele mai neplăcute părți ale dresurii sunt frâul și zăbala. Zăbala este făcută din oțel și e groasă cât degetul unui bărbat. Stăpânul mi-a pus zăbala între dinți, deasupra limbii! Iese din gură pe la colțuri și e legată cu chingi pe deasupra capului, pe sub gât, de jur-împrejurul nasului și pe dedesubtul bărbiei.

Toți caii o poartă și nu-i rănește, așa că, vorbindu-mi blând și mângâindu-mă, stăpânul m-a învățat să port zăbala și frâul.

După aceea, a venit rândul șei. De fiecare dată când îmi puneau șaua, primeam și ovăz, așa că începusem să aștept cu nerăbdare șaua și ovăzul.

Chapter 2 My Breaking In

When I was four years old, Squire Gordon came to look at me. He said he liked the looks of me and wished to buy me. He asked my master to break me in. Breaking in means teaching a horse to wear a saddle and bridle and to carry someone on his back.

He also has to learn to wear a collar, a crupper, and to stand still while they are put on, then have a cart or a chaise fixed behind him. He must go fast or slow, as his driver wishes. He must never start at what he sees, or speak to other horses while driving. Biting and kicking are out of the question. He must have no will of his own but always do as his master says, even though he may be tired or hungry. So you see breaking in is very important.

The worst part of breaking in was the bit and bridle. It is made of cold hard steel as thick as a man's finger. My master put it in my mouth between my teeth and over my tongue! Its ends come out of the corner of your mouth and are held fast there by straps over your head, round your nose, and under your chin.

All horses wear it and it didn't hurt, so with my master's kind words and pats I learned to wear my bit and bridle.

Next came the saddle. Every time it was put on I was given a few oats.

Însă într-o zi, stăpânul m-a încălecat și am dat roată câmpului. Mă simțeam ciudat, dar după ce m-a călărit câte puțin în fiecare zi, am început să mă obișnuiesc și devenisem tare mândru că-l port în spate.

Următoarea etapă neplăcută din dresaj a fost potcovirea. Potcovarul a potrivit potcoavele și a bătut câteva cuie care au pătruns în copite. Nu m-a durut, dar după aceea mi-am simțit picioarele țepene și grele.

În cele din urmă, m-am obișnuit cu toate, chiar și cu ochelarii și cu frâul. Trebuie să vă mai spun un singur lucru despre antrenamentul meu, căci mi se pare interesant.

Stăpânul m-a trimis, vreme de două săptămâni, la un vecin fermier care avea o pajiște în apropierea gării. Când am auzit pentru prima oară zgomotul trenului, am rupt-o la fugă speriat, spre celălalt capăt al pajiștii, dar, când mi-am dat seama că trenul n-are nici cum să intre pe câmp, nici cum să mă rănească, am devenit la fel de neînfricat în gări ca și în propriul meu grajd.

De multe ori, stăpânul mă înhăma alături de mama. Ea mă învăța multe și îmi spuse că, dacă mă comport bine, voi fi tratat bine.

– Nădăduiesc să-ți găsești un stăpân bun, îmi spuse. Pe lumea asta sunt mulți oameni nesăbuiți și neștiutori care irosesc un cal bun doar de dragul unui capriciu mărunț. Dar sunt și oameni buni și blânzi, ca stăpânul nostru, și nădăduiesc să intri pe mâini bune. Orice s-ar întâmpla, poartă-te frumos și nu uita cine ești.

One day my master got on my back and rode me around the field. It felt very queer, but after he had ridden me a little every day, I began to get accustomed to it and felt rather proud of carrying him.

The next unpleasant part of breaking in was having iron shoes put on. The blacksmith put them on and drove some nails through the shoe quite into my hoof. It did not hurt, but my feet felt stiff and heavy afterwards.

At last I got used to everything, including blinkers and the crupper. There is just one more part of my training I feel I must mention because I always considered it a great advantage.

My master sent me for a fortnight to a neighbouring farmer who had a meadow next to a railway station. The first time I heard the train go by I ran to the other end of the field in fright, but I soon realised that the train never came into the field or did me any harm and I became as fearless at railway stations as in my own stable.

My master often drove me in double harness with my mother. She taught me a lot and explained that the better I behaved, the better I should be treated, "I do hope you find a kind master," she said. "There are many foolish, ignorant men who spoil horses just for the want of a little sense. But there are good and thoughtful men like our master and I hope you fall into good hands. Whatever happens, do your best and remember your good name."